

1527

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 sierpnia 2005 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego i użycia broni palnej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej oraz warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego, a także zasad użycia broni palnej przez pododdziały odwodowe Straży Granicznej

Na podstawie art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1399, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 17 lutego 1998 r. w sprawie określenia warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego i użycia broni palnej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej oraz warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego, a także zasad użycia broni palnej przez pododdziały odwodowe Straży Granicznej (Dz. U. Nr 27, poz. 153) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 3 w pkt 5 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje pkt 6 i 7 w brzmieniu:

„6) pociski niepenetracyjne, miotane z broni palnej,

7) paralizatory elektryczne.”;

2) w § 5:

a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. O założeniu kajdanek funkcjonariusz decyduje samodzielnie lub stosuje je na polecenie bezpośredniego przełożonego, sądu lub prokuratora.

3. Kajdanki zakłada się na ręce trzymane z przodu. W przypadku gdy osoba jest agresywna lub niebezpieczna, można założyć kajdanki na ręce trzymane z tyłu.”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Kajdanek nie stosuje się wobec osób poniżej 17 lat, z wyjątkiem nieletnich w wieku powyżej 15 lat podejrzanych o popełnienie przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu.”;

3) w § 9 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Osobom, w stosunku do których użyto kaftana bezpieczeństwa, pasa obezwładniającego lub siatki obezwładniającej, należy niezwłocznie zapewnić podjęcie wobec nich medycznych

działań ratowniczych, w rozumieniu przepisów o Państwowym Ratownictwie Medycznym, jeżeli zaistnieją wskazania zdrowotne do podjęcia takich działań.”;

4) po § 14 dodaje się § 14a i 14b w brzmieniu:

„§ 14a. 1. Pociski niepenetracyjne, o których mowa w § 3 pkt 6, mogą być wyłącznie pociskami gumowymi miotanymi z broni palnej gładkolufowej, broni alarmowej albo sygnałowej.

2. Pociski niepenetracyjne można stosować w przypadkach:

1) odpierania bezpośredniego bezprawnego zamachu przeciwko życiu lub zdrowiu ludzkiemu albo w pościgu za sprawcą takiego zamachu,

2) przeciwdziałania niszczeniu mienia, jeżeli jednocześnie bezpośrednio jest zagrożone życie lub zdrowie człowieka,

3) zbiorowego zakłócenia porządku publicznego.

3. Pociski niepenetracyjne mogą być stosowane w budynkach w przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2.

4. Pociski niepenetracyjne stosuje się:

1) oddając strzał ostrzegawczy (salwę ostrzegawczą) w górę,

2) celując w kończyny dolne.

5. O użyciu pocisków niepenetracyjnych decyduje:

1) właściwy terenowy organ Straży Granicznej, o którym mowa w art. 5 ust. 1 ustawy, lub osoba przez niego upoważniona, a podczas ich nieobecności — dyżurny operacyjny (kierownik zmiany),

2) w przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, funkcjonariusz samodzielnie lub jego bezpośredni przełożony.

§ 14b. 1. Paralizatory elektryczne można stosować, jeżeli zastosowanie innych środków przymusu bezpośredniego jest niemożliwe lub okazało się bezskuteczne, w przypadkach:

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 90, poz. 844, Nr 113, poz. 1070, Nr 128, poz. 1175, Nr 137, poz. 1302, Nr 166, poz. 1609 i Nr 210, poz. 2036, z 2004 r. Nr 29, poz. 257, Nr 171, poz. 1800, Nr 172, poz. 1805, Nr 210, poz. 2135 i Nr 273, poz. 2703 oraz z 2005 r. Nr 90, poz. 757.

- 1) obezwładniania osoby niepodporządkowanej się wezwaniu do natychmiastowego porzucenia niebezpiecznego narzędzia,
 - 2) odpierania czynnej napaści,
 - 3) pokonywania czynnego oporu,
 - 4) dokonywania zatrzymania osoby lub bezpośredniego pościgu za osobą, wobec której zachodzi przypuszczenie popełnienia przestępstwa,
 - 5) udaremnienia ucieczki osoby zatrzymanej lub doprowadzanej,
 - 6) przeciwdziałania niszczeniu lub kradzieży mienia.
2. Paralizator elektryczny stosuje się z zachowaniem ostrożności, uwzględniając jego właściwości mogące stanowić zagrożenie dla życia i zdrowia ludzkiego.
3. O użyciu paralizatora elektrycznego wobec określonej osoby funkcjonariusz decyduje samodzielnie lub używa go na polecenie bezpośredniego przełożonego.”;
- 5) w § 15:
- a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) natychmiast udzielić tej osobie pierwszej pomocy, a w razie potrzeby spowodować podjęcie wobec niej medycznych działań ratowniczych, w rozumieniu przepisów o Państwowym Ratownictwie Medycznym,”,
 - b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Medyczne działania ratownicze, w rozumieniu przepisów o Państwowym Ratownictwie Medycznym, podejmuje się zawsze w stosunku do kobiety ciężarnej, wobec której użyto środka przymusu bezpośredniego.”;
- 6) w § 16:
- a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,
 - b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. Raport, o którym mowa w ust. 1, zawiera:
1) stopień służbowy, imię i nazwisko funkcjonariusza,
2) czas i miejsce zastosowania środka przymusu bezpośredniego,
3) dane osoby, wobec której zastosowano środek przymusu bezpośredniego,
4) szczególne powody oraz rodzaj zastosowanego środka przymusu bezpośredniego,
5) opis postępowania poprzedzającego zastosowanie środków przymusu bezpośredniego,
6) skutki zastosowania środka przymusu bezpośredniego,
- 7) w razie potrzeby określenie sposobu realizacji przepisów § 2 i 15,
 - 8) inne ważne okoliczności zdarzenia,
 - 9) dane ustalonych świadków zdarzenia,
 - 10) podpis funkcjonariusza sporządzającego raport.”;
- 7) w § 21 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Jeżeli wskutek użycia broni palnej nastąpiło zranienie osoby, funkcjonariusz jest obowiązany natychmiast udzielić tej osobie pierwszej pomocy, a także spowodować podjęcie wobec niej medycznych działań ratowniczych, w rozumieniu przepisów o Państwowym Ratownictwie Medycznym.”;
- 8) w § 22 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Raport, o którym mowa w ust. 1, zawiera:
1) stopień służbowy, imię i nazwisko funkcjonariusza,
2) czas i miejsce użycia broni palnej,
3) dane osoby, wobec której użyto broni palnej,
4) szczególne powody oraz rodzaj użytej broni palnej,
5) opis postępowania poprzedzającego użycie broni palnej,
6) skutki użycia broni palnej,
7) w razie potrzeby określenie sposobu realizacji przepisów § 18 i 21,
8) inne ważne okoliczności zdarzenia,
9) dane ustalonych świadków zdarzenia,
10) podpis funkcjonariusza sporządzającego raport.”;
- 9) w § 28 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Jeżeli wskutek użycia środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej nastąpiło zranienie osoby, dowódca jest obowiązany spowodować natychmiastowe udzielenie osobie poszkodowanej pierwszej pomocy oraz podjęcie wobec niej medycznych działań ratowniczych, w rozumieniu przepisów o Państwowym Ratownictwie Medycznym.”;
- 10) w § 30:
- a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,
 - b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. Raport, o którym mowa w ust. 1, zawiera:
1) stopień służbowy, imię i nazwisko dowódcy,
2) określenie liczebności pododdziału, czasu i miejsca zastosowania środka przymusu bezpośredniego lub użycia broni palnej,

- 3) szczegółowe powody oraz rodzaj zastosowanego środka przymusu bezpośredniego lub użytej broni palnej ze wskazaniem trybu wydania polecenia zastosowania tego środka lub użycia broni palnej,
- 4) opis postępowania poprzedzającego zastosowanie środków przymusu bezpośredniego lub użycia broni palnej,
- 5) skutki zastosowania środka przymusu bezpośredniego lub użycia broni palnej,
- 6) w razie potrzeby określenie sposobu realizacji przepisów § 24 lub 26 oraz 28,
- 7) inne ważne okoliczności zdarzenia,
- 8) dane ustalonych świadków zdarzenia,
- 9) podpis dowódcy.”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *M. Belka*